

Maren på 18: Jeg er bange for at blive en bitter, gammel dame, der ikke har brugt livet til noget

18-årige Maren havde det svært på efterskolen, og frygten for ikke at slå igennem socialt sidder stadig i hende. Derfor har hun skrevet til Tværs.

FORTALT TIL KEVIN AHRENS NEILSEN OG FOTO: FREDERIK HØJFELT NIELSEN
21. MAJ 2017 KL. 19.30

Min tid på efterskolen begyndte ret dårligt. Jeg syntes, det var svært at være der, jeg havde ikke så mange venner, og jeg følte mig ikke helt tryk.

Jeg havde ellers glædet mig helt vildt og tænkt, at jeg skulle et sted hen, hvor der var plads til alle, og folk var søde mod hinanden.

En dag sad jeg og kiggede på Facebook og opdagede et billede af én af drengene fra efterskolen, hvor der var en af de andre drenge, som havde skrevet en kommentar: “#SexbombenMaren. Hahahahaha.”

Jeg tænkte bare *what the fuck*. Ham, der var på billedet, havde jeg aldrig haft noget at gøre med, og drengen, der skrev kommentaren, var en af de få, jeg tænkte godt kunne lide mig.

Jeg fik vildt ondt i maven. Selvom det bare var en enkelt besked, kom det efter en tid, hvor jeg ikke syntes, det var sjovt at være der.

” *Hver gang nogen talte til mig, følte jeg, at det var sarkastisk. Jeg tænkte, at de kun ville mig noget dårligt - selv når de bare sagde hej.*

MAREN

Jeg ringede til mine forældre og var totalt ked af det. Jeg kunne næsten ikke få mig selv til at sige det. Det var jo det pinligste nogensinde. For hvad mente de med det? Jeg er sikker på, de mente, at jeg overhovedet ikke var sexet, og at jeg var den mest barnlige pige nogensinde.

Man er moden på forskellige måder i den alder. Jeg var én af dem, der legede med dukker, til jeg var 14 år. Jeg havde aldrig haft en kæreste eller kysset med nogen. Mange af de andre begyndte at drikke og tage til fester, da de var 12 år.

Efter det tog jeg ud og besøgte nogle andre efterskoler, og så skiftede jeg. Det var det helt rigtige at gøre, og det var vildt rart at komme et sted hen, hvor folk var lidt mere skøre og åbne.

Det var virkelig vigtigt for mig på det tidspunkt, for jeg havde kørt mig selv langt ned på den anden efterskole. Jeg kan huske, at hver gang nogen talte til mig, følte jeg, at det var sarkastisk. Jeg tænkte, at de kun ville mig noget dårligt – selv når de bare sagde hej.

(Foto: Frederik Højfeldt Nielsen © dr)

Det var også mig selv, der sikkert gjorde det større, end det var, for der var jo også nogen, som godt kunne lide mig. Men jeg følte bare, at alt var imod mig.

Jeg har ofte haft det som om, at jeg skulle fjerne al sårbarhed og usikkerhed og bare være vildt sej. Men når jeg har prøvet det, bliver det bare endnu værre. For så bliver det en svaghed at være sårbar.

Når jeg oplever andre, der tør være sårbare, er det jo noget af det sejeste. Så vil man bare være som dem. De fællesskaber, hvor jeg har det bedst, det er dem, hvor man har overskud til hinandens sårbarhed.

Vi lever i en tid, hvor man dyrker alt det gode. Jeg har slettet Instagram, fordi jeg kan huske, at jeg fik stress over det. Jeg har også overvejet at slette Facebook, fordi man hurtigt måler sig med folk. Hvis man sidder alene hjemme fredag aften, kan man ikke lade være med at tjekke sociale medier for at se, om de andre er ude og feste.

MAREN

- 18 år gammel
- Bor i Vanløse
- Går i 2.g på Nørre Gymnasium

Nogle gange når jeg ser 'Skam', tænker jeg, at de fester jo hele tiden, og de laver aldrig lektier. Da Eva gerne ville have venner, fik hun lige fire seje veninder med det samme. Man kan godt få lidt stress af ungdomsserier, der skal minde så meget om én selv, men de har de sejeste replikker, og det hele kører for dem.

(Foto: Frederik Højfeldt Nielsen © dr)

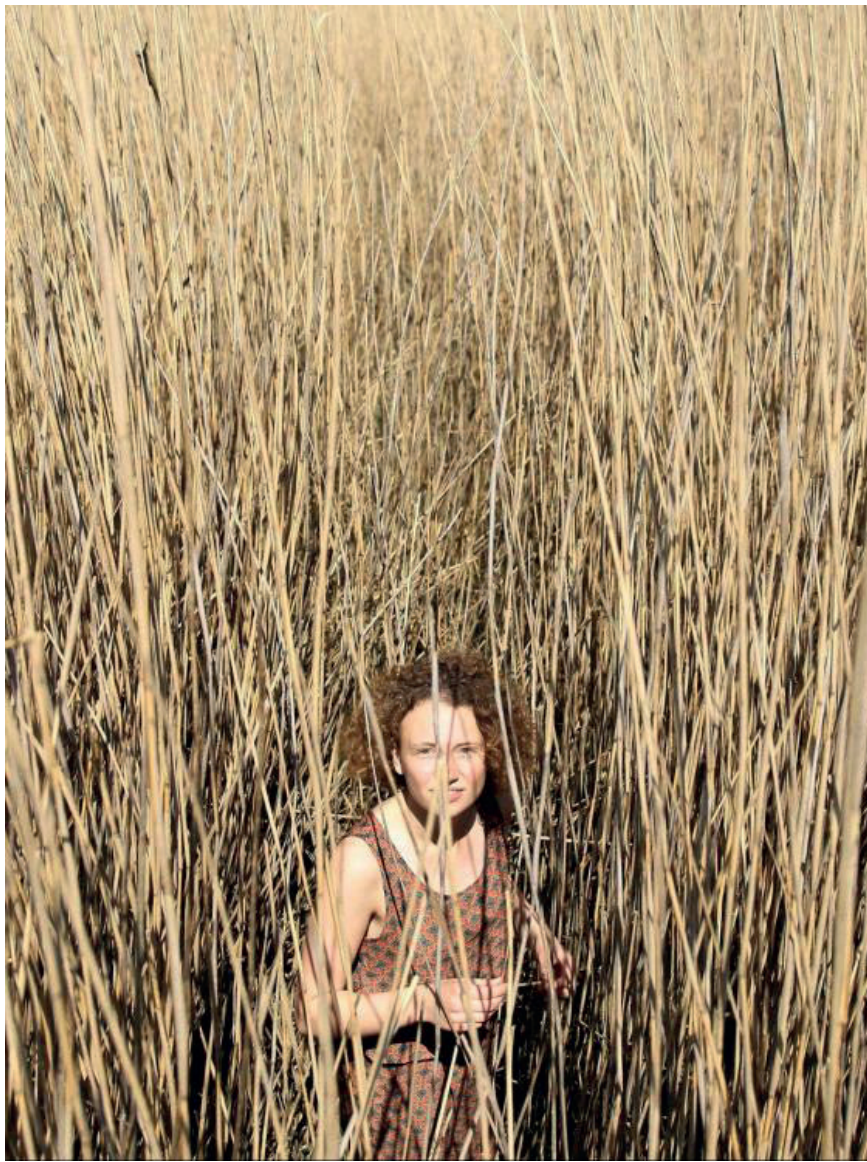
Jeg føler mig tit anderledes og mærkelig. Man kan godt stirre sig blind på alt det, andre kan, og ikke lægge mærke til alt det, man selv kan. Alle har det jo på den her måde. Eller det tror jeg i hvert fald. Der er så mange, som går til psykolog. Jeg kender mange, og jeg har også selv været hos en. Det er sikkert godt at gøre, men måske skulle man også kæmpe lidt for at sige alt det her til hinanden.

Oven i alt det er der klimakrise, sindssyge politikere og alt muligt andet absurd. Når det bliver blandet sammen med ens personlige tanker, bliver det til en tsunami-følelse af, at der ikke er noget, som fungerer.

Men vi har det jo godt i Danmark. Vi er virkelig forkælede, og der er så mange, som kommer op til os og vil have vores liv. Vi skal ikke bekymre os om mad eller uddannelse. I stedet bekymrer vi os om os selv. Men det er også derfor, jeg godt kan blive irriteret på mig selv. Der er noget forkælet over at have det så godt, men stadig have det dårligt.

”*Man kan godt stirre sig blind på alt det, andre kan, og ikke lægge mærke til alt det, man selv kan. Alle har det jo på den her måde.*

MAREN

(Foto: Frederik Højfeldt Nielsen © dr)

Jeg er bange for, at jeg bliver en gammel, bitter dame på 90 år, der ikke har brugt livet til noget. Nogle gange har jeg det som om, at jeg lige skal få det til at fungere inde i mig selv, før jeg kan gå ud og være sammen med vennerne eller se én, jeg synes er sød. Jeg har jo ikke lyst til at blive helt til grin. Men måske skal man bare gøre tingene alligevel, selvom man ikke har fundet totalt ud af sig selv?

I princippet er man jo god nok, bare fordi man er menneske. Det er okay at være et helt normalt ungt menneske, der kører rundt i det.